Ἱερουσαλὴμ τῇ 21/8/1950

Τῇ Α. Θ. Μακαριότητι
τῷ Πατριάρχῃ Ἱεροσολύμων καὶ πάσης Παλαιστίνης
κ. κ. ΔΙΟΔΟΡΟ, Α'
καὶ τῇ περὶ Αὐτὸν Ἁγίᾳ καὶ Ἱερᾷ Συνόδῳ

Ἐνταῦθα

Μακαριώτατε,

Ἀσπαζόμενος τὴν δεξιὰ Ὑμῶν, μετὰ βαθυτάτης θλίψεως, κατόπιν ὑπηρεσίας εἴκοσι καὶ τεσσάρων ἐτῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Ἱεροσολύμων καὶ τὴν Ἁγιοταφιτικὴν Ἀδελφότητα, λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ ὑποστηρίζω καὶ ἐγγράφως τὴν κατὰ κόρον ὑφ' Ὑμῶν ἐξευτελισθεῖσαν σήμερον προσωπικότητά μου καὶ εὐσεβάστως νὰ δηλώσω Ὑμῖν ὅτι ἀπὸ σήμερον δύνασθε νὰ μὲ θεωρῆτε ὡς ἀποκεκομμένον μέλος τῆς Ἁγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος, ἣν ἐς ἀεὶ θὰ εὐγνωμονῶ.

Οἱ χαρακτηρισμοὶ τοὺς ὁποίους σήμερον ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης μοι ἀπέδωσεν, οὐδὲν ἄλλο δύναται νὰ εἶναι εἰ μὴ μόνον τρανὴ πιστοποίησις τοῦ ὅτι οὐδεμίαν πλέον θέσιν δύναμαι νὰ ἔχω δι' Ὑμᾶς εἰς τὴν Ἀδελφότητα.

Ὅσον ἀφορὰ εἰς τὰς μομφάς, τὰς ὁποίας μοι προσήψατε, ἐπιτρέψατέ μοι, ὡς κατώτερος κληρικός, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν ἀνωτάτην Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας,

τὰ ἐφεξῆς ἔτι:

Α) Ἐν σύμπαντι τῇ Ἁγίᾳ καὶ Ἀδιαιρέτῳ καὶ Ὁμοουσίῳ Τριάδι, ἡ ψυχή, ἡ καρδία, ὁ νοῦς καὶ τὸ εἶναί μου ἅπαν, εἶναι καὶ διὰ παντὸς ἕτοιμα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἐν τῇ ὁποίᾳ καὶ διὰ τῆς ὁποίας πηγάζει λειτουργικῶς καὶ ἐναρέτως ἡ ἐν Χριστῷ ὑγιὴς ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ Κόσμου. Κηρύττω ὅθεν καὶ πιστεύω δώρημα Λυτρῶ καὶ τῆς ἐξ Αὐτῆς ἀποκαλυφθείσης ἀληθείας, οὐδέποτε ὑπῆρξα μέλος ἢ ὀπαδὸς ἢ πιστὸς ἢ προσήλυτος ἢ ὑποστηρικτὴς ἄλλης θρησκείας ἢ θρησκευτικῆς ἢ Παρεκκλησιαστικῆς ἢ Σχισματικῆς ἢ Αἱρετικῆς ὀργανώσεως, δι' ὧν μόνον πηγὰς καὶ ἐκφορτίσεις ἐγνώρισεν ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ Χριστεπώνυμον Αὐτῆς πλήρωμα. Ἀκολουθῶν τὴν πίστιν καὶ τὸ παράδειγμα τῶν Ἁγίων Πρώτων καὶ Θεοφόρων Πατέρων τῆς καθ' ἡμᾶς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ δεχόμενος ἀπεριφράστως ὅτι «ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας οὐκ ἔστι Σωτηρία», διακηρύσσω: «πᾶσι τοῖς αἱρετικοῖς ΑΝΑΘΕΜΑ».

Β) Ἐκτιμῶν μὲ τὸ ὅλον ἐκφορτιστικῶς καὶ ἐμοῦ ἐγκάθηται ἐπαγγελματικῶς ἐν τῇ Ὑμετέρᾳ Μακαριότητα περὶ προσωπικῶν καθ' Αὐτῶν ἀνοσιουργημάτων, δημοσιευμάτων, ἀνωνύμων ἐπιστολῶν, παρατόμου παραπλανήσεως κ.λπ. διὰ τὰ ὁποῖα φέρομαι ὡς ὁ αὐτουργὸς δράστης, ἐν ᾗ ὅπου ὑμᾶς ὅτι ἔχει μόνον οὐδεμίαν γνῶσιν περὶ τούτων ἔχω, ἀλλ' ὅτι οὐδ' ἂν εἶχον οἱανδήποτε ἀπόρρητον ἕως τῆς σήμερον, ἐξ οὐδενὸς εἴδους μυστοπρεπείας καὶ δισεμνότητος τῶν συγγενῶν μου ἢ τῶν ἀδελφῶν μου, πολὺ δὲ μᾶλλον ἕνεκεν τοῦ προσωπικοῦ μου

νου τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἀδελφότητος, τῆς ὁποίας μέλος ἕως τῆς σήμερον ἐτύγχανον.

Εἶναι ὅμως φοβερὸν καὶ ἀνήκουστον, Μακαριώτατε, νὰ πείθησθε, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐρεύνης, εἰς τὰ ὅσα κατ' ἐμοῦ μηχανεύονται δι' εὐνοήτους λόγους ἄλλοι, ὧν γνωστὸς τυγχάνει ὁ χαρακτὴρ καὶ ὁ βίος καὶ οἵτινες ἀπώλεσαν διὰ τῶν ἀσελγῶν αὐτῶν πράξεων τὴν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀπαιτουμένην ἔξωθεν καλὴν μαρτυρίαν. Δηλῶ δὲ τοῦτο, πεπεισμένος ὤν, ὅτι ἀληθεύουσιν τὰ κατ' αὐτῶν λεγόμενα καὶ ὅτι ἐπομένως οὐδαμῶς τυγχάνω δημόσιος κατήγορος.

Κατόπιν τούτων, Μακαριώτατε, καθίσταται σαφὲς ὅτι δὲν ὑφίστανται πλέον προϋποθέσεις παραμονῆς μου ὡς Ἕλληνος ἀδελφοῦ καὶ κληρικοῦ εἰς τὴν παιδιόθεν ἐκθρέψασάν με Ἁγιοταφιτικὴν Ἀδελφότητα, δι' ὃ πρὸς ἀποφυγὴν οἱουδήποτε ἄλλου σκανδάλου ἢ τυχὸν ἐνοχλήσεως ἐκ τῆς ἐνταῦθα παρουσίας καὶ κοινοκοθρησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς δράσεώς μου, ὡς Ἕλληνος Ἁγιοταφίτου, παρὰ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου τοῦ Ἑλληνορθοδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, υἱϊκῶς, εὐσεβάστως καὶ Ἱεροπρεπῶς ἐξαιτοῦμαι τὴν ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων προβλεπομένην ἐξ Αὐτῆς ἀπόλυσίν μου

Ἀσπάζομαι καὶ αὖθις τὴν δεξιὰν τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος καὶ εὐελπιστῶν ὅτι θὰ τύχω τῆς καταλλήλου κατανοήσεως, διατελῶ

Μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ

Υ.Γ. ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ:

Ὑπουργεῖον ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος.